

כמה זמן יכולה מדינה להתקיים על חוק מימי קדם שכולם עוקפים אותו?

החוקים החדשים

האין מדינה ממוזרים המוני ממוזרים מסתובבים בה מבלי לדעת על ממוזרים. למה? שום שחוק הממוזרים אומר שממור הוא ילד שנולד לאשה נשואה, שלא מבעלה.

חוק הממוזרים הוא אחד החוקים החמורים ביותר בספר החוקים היהודי הממור, לפי החוק, אינו משתייך לחברה היהודית, אינו משתייך למשפחתו. הוא יצור מנודה. הוא יכול להתחתן רק עם יצורים מנוזרים כמוהו, עם ממוזרה, או עם גיורת, ולהעמיד דור של ממוזרים, וגיורים.

העול שחוק זה עושה לילד, גדול מהי עול שהוא עושה לאמו, האם, לאחר שילד זה ממור, אסורה גם על בעלה וגם על הבעל שלה, המאהב, זאת אומרת.

במדינה בה אין חוקה, ובה אי אפשר לשנות את החוק החדש, מובן שהציבור עוקף אותו, כמו שהוא עוקף עשרות חוקים שאינם מתאימים יותר להתי הארץ.

אין עוקפים אותו? פשוט: נמנעים מלהצטרף לזה של ממוזרים של ילד. כל עורך-הדין בעל דיפלומה ונסיון יודע איך להפוך ילד ממור לכשר; גם בית-הדין הרבני יודע איך עושים זאת, וגם עורכי-דין רבים יודעים עוקפים את החוק, עוברים עליו, ואיש לא נלחם כדי לבטל אותו.

במחקר שערך העולט הזה בין עשרות עורכי-דין דתיים וחופשיים, נתגלו עשרות מקרים של ממוזרים שהוחזרו למוטב על ידי עקיפת החוק. מובן שרוב הממוזרים בפועל לא הגיעו לעורכי-דין, וחקירה מפורטת בין הוגות הנשואים הייתה מגלה שרבע מילדי ישראל הם ממוזרים.

עורך-הדין אלישע שיינבאום, עובד כבר 14 שנה בבתי-דין רבניים, "בדרך כלל", הוא אומר, "אני נוטה לבטל משפטי ממוזרות. אני מסדיר אותם איכשהו".

לא מומן, נזכר, בא אירו רופא ידוע. הוא היה במצב נרגש, קרוב להתמוטטות עצבים. התברר שהוא נשוי כבר הרבה שנים. הי חיים מאושרים ושקטים עם אשתו וילדיו, והנה, לא מימן באה אליו אשה ידירה ישנה. לפני 12 שנה הוא קיים אתה יחסים, ועכשיו היא דורשת ממנו מונוגות.

היא טענה שילדה לו, בזמנו, בן, ועליו לפרנס אותה. הרופא היה אומלל. הוא ביקש מעורך-הדין להציל את חייהם משפחה שלו, ולהחזיר לו את השלווה הביתית.

עורך-הדין לא דאג כל-כך לאבא, כמו שדאג לבנו. הוא פנה לבית-הדין הרבני והסביר שאם הרופא יוכח כאבי הילד, יוכרו הילד כממור, ואם הילד יוכרו כממור זה הוא יהיה אומלל ומנודה כל חייו. הוא דרש מהאשה להחליט מה היא מעדיפה — את טובת בנה או כמה לירות נוספות לחודש.

האשה בחרה בכמה הלירות הנוספות. אבל בית-הדין דאג לילד במקומה, דרש לבטל את המשפט בטענה שאמא לא יכולה להזיק לבנה. הילד נשאר בן חוקי, והאשה הפסידה את כספה.

"בתי-הדין משתדלים לעזור", הסביר שיינבאום, "אפילו אם יבואו שני עדים ויצהירו שהאשה חמיתה עם גבר אחר, אפילו אם האשה תצהיר שהילד אינו בנו של בעלה, הילד ימשיך להיחשב כבן חוקי. כל עורך-דין יכול לבטל תיק של ממוזרות".

מקרה אחר שקרה לאותו עורך-דין היה יותר מסובך. לאיש עשיר ומכובד נולדה ילדה מפגרת. האיש טען שמוזה שנים לא קיים יחסים עם אשתו. אבל האשה לא הודתה שבגדה בו. כל טענותיו לא הועילו. הוזה הגרש והבעל משלם לבת שאינה בתו וסכומים גבוהים מאוד של דמי מונוגות.

★ ★ ★ נותנים לאימוץ

עורך-הדין יהושע שרר יש שיטות אחרות לעקוף את החוק. "אם קורה דבר כזה", חיזרה את דעתו, "הפתרון הכי טוב הוא לעצום עין ולמסור את הילד לאימוץ". לפני כמה שנים בא אליו בעל ממור.

חודשיים לפני כן, כפי שיפר, נשא בתור לה לאשה. חודשיים לאחר הנשואין התברר שהיא בהריון. הוא הלך לקופת חולים, נערכה שם בדיקה, הודיעו לו שאשזו נמצאת בחודש הרביעי להריונה. הוא נדהם. המשפחה שלו דרשה מיד גירושיין. המשפחה שלה הקימה צעקות. הוא החליט לרצוח אותה. השניים הלכו לעורך-הדין, ועורך-הדין שאל את הבעל: "אתה אוהב אותה?" הבעל ענה: "כן".

"אם כן", אמר עורך-הדין, "אפשר למי צוא לזה פיתרון".

"אבל היא בהריון", נרעש הבעל, "אצלו לא עוברים על זה בשתיקה". עורך-הדין הציע לו להעביר את אשתו מרמת גן לעיר אחרת. לתת לה ללדת את בנה, ולתת את הילד לאימוץ.

האיש קיבל את העצה. האשה ילדה את בנה, נתנה אותו לאימוץ, חזרה לחיק בעלה, ועכשיו הם חיים באושר. בימים אלה עומדת האשה ללדת את בנה החוקי הראשון.

★ ★ ★ בנו של הצרם

יפירו של העורך-הדין הצעיר דב ישראלי נשמעים כמו ריש זעיר: תעשיין חיפאי עשיר, איש מכובד, בעל בית-חרושת גדול, אדם עם קשרים ומעמד, היה נשוי 14 שנים. יש לו בת בגיל 12, בן בגיל 8, וילד נוסף בן שנתיים. המצב הכלכלי של הוזה היה מצויין. לילדים היו מספלות. בבית היו עוזרות, והאשה היתה מבלה הרבה זמן בחוץ-לארץ.

עוד לפני שנולד בנם האחרון ערך יום אחד הבעל חיפוש בתיקי המסמכים הישנים. הוא גילה צרור של מכתבים שנשלחו אל אשתו. הוא פתח אותם ומצא עשרות מכתבי אהבה לוהטים. הוא חקר את האשה, ערך לה סצנות, ולבסוף היא הודתה. היא קיימה יחסים עם בתור מיוון. היא ביקשה סליחה והבטיחה שתנתק איתו את הקשרים. הבעל סלח לה. זה היה לפני חמש שנים.

חייהם חזרו למסלולם. בנם האחרון נולד, וחדשותיו של הבעל התנדפו. ואז, יום אחד, גילה איוזה סימנים מוזרים באשתו. היא הייתה נרגשת. התאפרה זמן רב ליד היראי, ויצאה מהבית. לאחר מכן היא הייתה מבלה ימים שלמים מחוץ לבית, וחוזרת תמיד עם סיפורים על ביקורים אצל חברות ואצל ידידים. הוא לא האמיין לה, שכר בלש, והבלש גילה שהאשה מקיימת יחסים עם צלם.

הבעל אסף הוכחות וצילומים, בבוא היום הראה את כל החומר לאשתו, ודרש ממנה שתודה. האשה התוודתה. היא סיפרה לאושיין.

המלחמה הסתיימה. היא ניצלה. במשך זמן רב חיפשה אחר בעלה, עד שמצאה כמה אנשים שסיפרו כי ראו אותו מובל להאי הנוזים. היא עלתה לארץ, מצאה גבר אחר. השניים החליטו להתחתן. הם מצאו שני עדים שהעידו על אלמנותה, והתחתנו. מאז עברו 16 שנים. היא ילדה שני בנים והסתיימה בחיים. יום אחד פגשה מכרה ותיקה. המכרה אמרה לה: "פגשתי את בעלך". האשה חזרה הביתה המומה. לאחר שהתאושה החליטה לשמור את הדבר בסוד.

עבר זמן. היא כמעט הצליחה לשכוח את בעלה החי. עד שיום אחד הפועי בביתה. התברר שלאחר המלחמה עסק בשוק שחור, ישב מספר שנים בבית-סוהר. לאחר שי השתחרר עלה לארץ. עכשיו החליט לנצל את המצב.

שרי עכשיו, כשמתברר שהבעל חי, נעשית האשה, לפי החוק אסורה על בעלה הנוכחי ושני ילדיה — מבעלה הנוכחי נעשים ממוזרים.

הבעל הראשון הבין זאת. הוא אמר ל'אשתו': "אני לא אפריע לך, אבל בתנאי שתעוררו לי להסדר". לזוג לא הייתה ברירה. הם נתנו לו דמי שתיקה. בזמן האחרון

פרקליט ישראלי

היה איפור, היה ילד שהיא מקיימת יחסים עם הצלם שזה שלוש שנים, היא אפילו הודתה שהיא אוהבת אותו. הבעל המוועז חשב מיד על בנו של

מי הילד? שאל. האשה טענה שהבן הוא בנו החוקי. הבעל לא האמין. הוא דרש לערוך בדיקה. בדרך כלל קשה להוכיח אבהות או אי-אבהות בעזרת בדיקות דם. אך הבדיקות נערכו. התברר שסוג הדם של הבן שונה מסוג הדם של אביו. הבדיקות נמשכו. המאהב, הצלם, הסכים להשתתף בהן, ומומחה באחד מבתי החולים בצפון הארץ הוכיח, ללא שום צל של ספק, שהבן הוא בנו של הצלם.

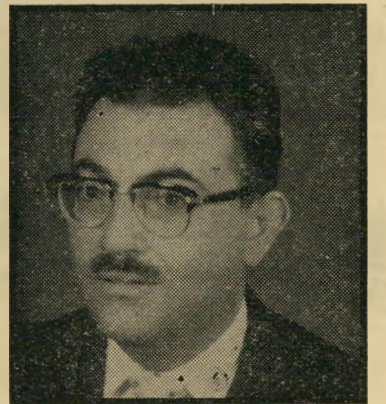
אבל כאן התעוררה בעייה. בית-הדין הרבני, במסגרת הפעולה שלו לעקיפת החוק, אינו מכיר בבדיקות דם. בזמן שהחוק נקבע, עוד לא ידעו מה זה סוגי דם. שנית: אם הילד יוכרו כממור, יקרו שלושה דברים. הילד יהפוך יצור מנודה. האשה לא תוכל להמשיך לחיות עם בעלה, ולא תוכל מצד שני, להתחתן עם אבי בנה.

שלושת המעורבים בעניין החליטו למצוא סידור משפחתי, ללא התערבות החוק. הוזה נפרד. הבעל לקח את שני ילדיו, האשה לקחה את הבן הקטן, שהוכרו כבן חוקי לאביו החוקי.

האשה רק הבטיחה בהסכם בכתב, באמצע עות עורך-דין, שלא תדרוש מונוגות וירושה עבור הילד. כי לפי החוק, ממור יורש. היא התחנתה עם הצלם, וחיה איתו באושר עם בנם המשותף.

"יש המון מקרים כאלה", סיכם עורך הדין דב ישראלי. "רק עכשיו באו אלי להתיעץ צות זוג אנשים, נחמדים ומבוהלים עד מוות. שאלתי אותם במה העניין, והם סיפרו לי סיפור מצועזע".

האשה התחנתה עוד בפולין, לפני המל-

פרקליט שיינבאום יחסים אין, ילדה יש

חמה. עם פרוץ המלחמה נלקחו היא ובעלה לאושיין.

המלחמה הסתיימה. היא ניצלה. במשך זמן רב חיפשה אחר בעלה, עד שמצאה כמה אנשים שסיפרו כי ראו אותו מובל להאי הנוזים. היא עלתה לארץ, מצאה גבר אחר. השניים החליטו להתחתן. הם מצאו שני עדים שהעידו על אלמנותה, והתחתנו. מאז עברו 16 שנים. היא ילדה שני בנים והסתיימה בחיים. יום אחד פגשה מכרה ותיקה. המכרה אמרה לה: "פגשתי את בעלך". האשה חזרה הביתה המומה. לאחר שהתאושה החליטה לשמור את הדבר בסוד.

עבר זמן. היא כמעט הצליחה לשכוח את בעלה החי. עד שיום אחד הפועי בביתה. התברר שלאחר המלחמה עסק בשוק שחור, ישב מספר שנים בבית-סוהר. לאחר שי השתחרר עלה לארץ. עכשיו החליט לנצל את המצב.

שרי עכשיו, כשמתברר שהבעל חי, נעשית האשה, לפי החוק אסורה על בעלה הנוכחי ושני ילדיה — מבעלה הנוכחי נעשים ממוזרים. הבעל הראשון הבין זאת. הוא אמר ל'אשתו': "אני לא אפריע לך, אבל בתנאי שתעוררו לי להסדר". לזוג לא הייתה ברירה. הם נתנו לו דמי שתיקה. בזמן האחרון

נתרבו דרישותיו של הבעל הראשון. הוזה פנה לעורך-הדין על מנת להתייעץ איתו, וזה הציע להם לפנות למסורה.

★ ★ ★

12 חדשי הריון.

יורד הריון חיים מנחם בסוק מתייחס אל הממזרים כקודמיו. הוא יצר לעצמו, אפילו, אידיאולוגיה של עקיפת החוק. דע' תו: "אינני חושב שיש הרבה ממזרים. ה-

פרקליט בסוק

ההריון נמשך, ממור אין

בעייה שלהם מתחילה רק ברגע של פירסום. ככל שמחטטים פחות, יש פחות בעיות. ב' גמרא הרי כתוב: עזות מצח ופקחות הם אחד מסימני ההיכר של ממזרים".

בכלל, כפי שמספר עורך-הדין בסוק, אשה, לפי חוקי הגמרא, יכולה להיות בהריון 12 חודשים. כך שאם הבעל נמצא מעבר לים, ו-12 חודש לאחר עזיבתו יולדת אשתו ילד, הבעל הנעדר נחשב לאביו. המקרה שאירע לעורך-הדין בסוק דומה למקרים אחרים, אם כי יותר מפורסם מהם. אשה אחת, שבעלה נעדר מהבית, קיימה יחסים עם גבר זר. נולד לה ילד. הבעל ואשתו התגרשו, האשה נישאה לאביו בנה.

הבעל הקודם הודיע שהבן אינו בנו. הי בעל החדש הכריז שהבן אמנם שלו. משרד הפנים דרש לרשום את הילד כממור, אבל בית-הדין הרבני התנגד. הרבנים הסבירו שהממור אמנם ירש את רכוש אביו, ואמנם ימולו אותו ככל ילד, אבל הוא יהיה אומלל כל חייו. הילד הוכרו כבן של הבעל הראשון.

★ ★ ★

המראה החיצוני עוזר

רוב הממזרים, המשיך בסוק, "הם בני קיבוצים. בעיקר קיבוצי השומר הצעיר. שם הנשואין, בעיקר בעבר, היו בסך הכל כניסה לחדר משפחה, והגירושיין היו בסך הכל עזיבת חדר המשפחה. שם היו נוהגים פשוט להשתיק את העניין. הממזרים היו נקראים על שם אביהם, והדבר לא היה מגיע לעורך-דין או לבית-משפט".

אחד המקרים הבולטים בהם הוכרו ילד כממור אירע בשנת 1960. מזכירה הרתה לבוס שלה, עורך-דין ידוע. עורך-הדין סירב להכיר בילד כבנו, אף סירב לערוך בדיקת דם.

האשה לא נרתעה. היא תבעה אותו לדין, הביאה לבית-המשפט את בנה כמזג, וביקשה מהשופט שיסתכל בפניו. השופט הסתכל על הילד, הסתכל על האב וקבע, ש'מראה חיצוני עוזר להוכיח אבהות.

הממזרים ימשיכו להיות. האמהות, עורכי הדין, והאבות ימשיכו להגניב אותם מ'עבר למחטמי החוק. השאלה היא כמה זמן יכולה מדינה מודרנית להתקיים על חוקים הקובעים שאשה נמצאת 12 חודש בהריון, ושילד שלא נולד לאב הנכון יכול להתחתן רק עם אנשים מנוזרים כמוהו.